

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

nedsættelse af omkostningsniveauet på over 10 pct. Det er den eneste farbare vej, hvis vi skal ud af problemerne. Det er et forslag, der på en lang række konkrete områder stimulerer erhvervslivet og gør Danmark rigere.

I søndags devaluerede Danmark med 5 pct. Regeringen oplyser, at den ved beregningen af det hensigtsmæssige i at foretage denne devaluering end ikke har taget højde for f. eks. den forøgelse af priserne på vore råvarer og halvfabrikata fra ikke-devaluerende lande, som devalueringen vil medføre, samt at man overhovedet ikke har budgetteret med, at devalueringen vil medføre nogen som helst lønglidning. Det sidste skyldes, at man kunne risikere, at lønmodtagerne måske fik en idé om, at de skulle søge kompensation for den reallønsnedgang, de får ved en devaluering, men jeg synes ærlig talt, at hvis man anlægger den slags betragtninger, er man næsten mere naiv, end det burde være tilladt. Jeg tror ikke, at lønmodtagerne behøver at se disse tal i økonomiministeriets beregninger: jeg tror, de sagtens kan finde ud af at søge kompensation for den reallønsnedgang uden dette.

I det hele taget må man sige, at beslutningen om devaluering tilsyneladende er taget på et meget useriøst grundlag. Den giver indtryk af, at man ligesom rent tilfældigt er blevet kaldt til Frankfurt og dér har fået oplyst, at Sverige har devalueret med 10 pct., hvorefter man har sagt til sig selv: nå ja, vi plejer jo at devaluere med det halve, så det gør vi bare. Det virker simpelt hen, som om man træffer disse store milliardbeslutninger sjusket, lemfældigt, lige-gyldigt, ja, som om det drejede sig om køb af en slikkepind eller et ugeblad el. lign.

Nu er det tredje gang inden for 12 måneder, at vi devaluerer. De foregående gange har det kun forværret vores situation. Regeringen oplyser, at betalingsbalancen herigennem vil blive forringet med godt 1 mia kr., og at pristallet vil blive forøget med 1 1/2-2 pct., ligesom vores valutagæld vil stige med et milliardbeløb. Alle de lande, der devaluerer, plejer som regel bare at synke dybere og dybere for hver devaluering, de foretager sig, hvorimod det modsatte sker for andre lande. Industrirådet, fagbevægelsen og de sædvanlige medieøkonomer har ligeledes været temmelig afvisende over for denne devalueringens beslutning.

Man siger, det er regeringens ansvar at foretage en devaluering. Det er også rigtigt, men

det er til gengæld folketingets opgave at drage regeringen til ansvar, hvis den træffer forkerte beslutninger. Derfor skal jeg på fremskridts-partiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget beklager den af regeringen søndag den 28. august 1977 foretagne nedskrivning af den danske krone, som

- forringet lønnens købekraft,
- fremmer inflationen og
- forøger Danmarks gæld til udlandet.

Tinget fortsætter derefter behandlingen af lovforslaget.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Jeg skal lade dette dagsordensforslag indgå i forhandlingen.

Christoffersen (V):

Det er en besynderlig situation, folketinget i dag befinder sig i, for ikke at sige, at det på mange måder er en utålelig situation. Vi står med anden behandling af 48 forslag; det svarer til mange ugers normalt folketingsarbejde. Hvis vi ser alene på skatte- og afgiftsforslagene, svarer det til over et halvt års normalt, roligt, slidsomt arbejde i folketingets skatte- og afgiftsudvalg, som man øjensynlig har forestillet sig kunne afvikles i løbet af 5-6 dage.

Det er ikke bare unormalt, det er selvfølgelig også overordentlig letsindigt at gå ud fra, at lovgivningsarbejde kan udføres på denne måde. Resultatet er også blevet, at arbejdet i folketingsudvalgene på mange måder ikke er afsluttet. Jeg må selv som medlem af skatte- og afgiftsudvalget sige, at der er ført mange synspunkter frem, der er kommet mange deputationer og mange henvendelser, som hver for sig nok kan give anledning til overvejelse, og jeg tror i og for sig, det er en almindelig opfattelse også langt ind i regeringspartiet, at hvordan denne anden behandling af forslagene end måtte falde ud, kan det i hvert fald ikke være sådan, at det er i den sikkelse, alle forslagene har nu, eller bare med tilføjelse af nogle få ændringer, de ved tredje behandling i givet fald skal vedtages. Man kan endda sige, at der ligesom har været en slags stiltiende forståelse af, at når nu andenbehandlingen var overstået, skulle vi nok i gang med det virkelige lovtek-niske arbejde.

Jeg mener, det er en fare for vores parla-